

Nógrádi Gergely

BRUNAR

I. könyv

A Mirrén titka

Szöveg © Nógrádi Gergely

Borító © Herbszt László

Kiadta a Menő Könyvek,

a Manó Könyvek Kiadó Kft. imprint kiadója.

Kiadónk az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók

és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja. 2021

1086 Budapest, Dankó u. 4–8.

www.menokonyvek.hu

Felelős kiadó Kolosi Beáta ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva.

Szerkesztette: Boczán Bea

Olvasószerkesztő: Aranyossyné Bondi Judit

Műszaki vezető: Rácz Julianna

ISBN 978-963-584-045-8

BRUNAR

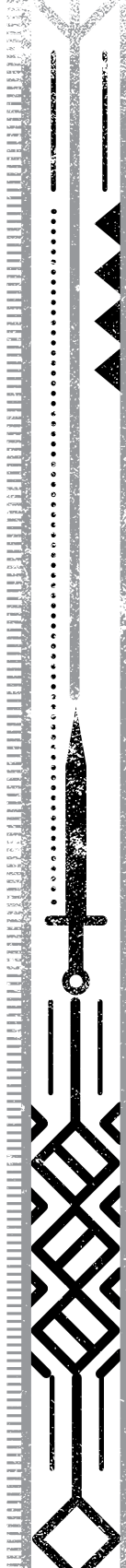
NÓGRÁDI GERGELY

A MIRRÉN
TITKA

MENŐ KÖNYVEK

*Mély csönd borít, büszke hon
Ködgomolyban rideg szikla
Vér vereslik ormodon
Alant szunnyad tükröd titka*

III. Béla fiai, Imre király és András herceg
esztendőkön át háborúztak egymással.

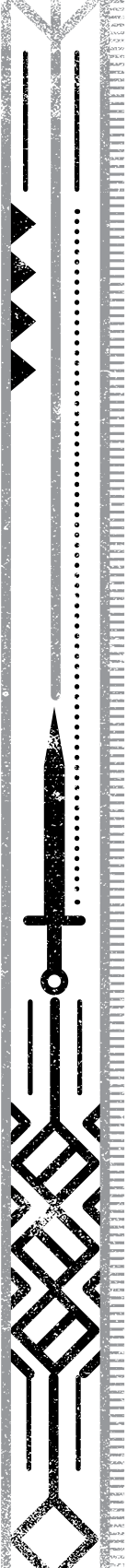
András nem nyugodott bele, hogy apjuk
a bátyjára hagyta a trónt.

1200-ban aztán, a pápa nyomására,
békét kötöttek a fivérek. Látszólag.

András titkon tovább dédelgette uralkodói
álmait. Német földről hozatott felesége,
Gertrúd addig sutyorgott a fülébe,
míg újra bátyjára támadt.

Imre győzött. Öccsét fogságba vetette,
Gertrúdot száműzte az országból.

Hamarosan azonban szörnyű kór
hatalmasodott el a királyon. Érezvén, hogy
közel a vég, úgy döntött, megkoronáztatja
ötéves kisfiát. Azt hitte, ezzel biztosíthatja
leszármazottai trónutódlását...

Nem zuhant le mindjárt a nyeregből. Tenyerét görcsösen a torkára tapasztotta, vér csordult elő az ujjai közül. Izmai belefeszültek a fájdalomba.

– Tarsa, hé! – ugratott mellé a fekete köpenyes, aki Mortinfern grófság ezüst koponyás lobogóját tartotta a kezében. – Hallod a szavam, Bagya falusi Tarsa?

A haldokló szaggatottan hörgött, karja élettelenül hullott az ölébe. Álla alatt, ahol a nyílvevő átütötte a nyakát, fekete lyuk tátongott.

– Miért...? – vinnyogta kínban. – Miért lóttek...? Messze volt még a fa...! Nem érdemeltem ezt...

A zászlóvivő felnézett. Látta, hogy ha pár lépésnyire is, de maguk mögött hagyták az őrfát. Ijedten hordozta körbe a tekintetét. A terebélyes csertölgy Héjahant határát jelezte, ott kezdődött a halál jeges leheletét árasztó, nappal is sötétbe burkolózó Mirrén-rengeteg.

A zászlós riadtan kémlelte az erdőt. Fakó árnyak siklottak a fák között.

Előrehajolt, megragadta a másik ló kantárját.

– Vissza kell mennünk a többiekhez, itt gyilkosok lesnek ránk. Túlságosan is előresiettel, Tarsa.

– Messze volt még a tölgy... – nyögte a sebzett lovas. – Láttam...

– *De praestigiis daemonum...** – sóhajtotta keserűen a zászlós. – Gyere, induljunk!

Megfordította és rövid vezényszavakkal ügetésre fogta a méneket. Körös-körül mezei pipacstenger hullámzott. A megvadult augusztusi

* A démonok szemfényvesztései... (latin).

szél olykor leszaggatta és magasba fújta a virágok papírvékony szirmát. Ilyen könnyen szakad ki a lélek is az emberi testből, ha út a végső óra.

A haláltusáját vívó katona arca fehérre vált. Mellkasa zihált, tüdeje kétségbeesetten küzdött az utolsó lélegzetekért. A zászlós borús pillantást váltott a távolabb várakozó fegyveresekkel, közben reménytelenül ingatta a fejét.

– A hősi kriptába teszünk, testvér, gondoskodom róla... – fordult aztán a haldoklóhoz, de megbicsaklott a hangja. Szerette volna hinni, hogy a szerencsétlen még hallja az ígérését. Tartozott ennyivel a cimborájának.

Az átlótt torkú harcos oldalra billent a nyeregben, majd hangtalanul lefordult a lováról. A zászlós leugrott halott társa mellé. Bámulta egy ideig a tágra meredt szempárt, aztán intett a fegyvereseknek.

A holttestet a lovasa nélkül maradt ménre kötözték, majd elindultak lefelé a csapáson, amely Héjahantról a Jarge-völgybe vezetett.

Lent, a völgyben Ardon gróf komoran ült hatalmas, fekete csődörén. Körülötte vagy félszáz katona várakozott csendben. Az imént még trágár történetekkel szórakoztatták egymást, most azonban némán, zord tekintettel követték a domboldalon leereszkedő gyászos csapatot. Épp a völgybe értek a fegyveresek, amikor Tarsa lova váratlanul, prüszkölve felágaskodott, mintha megérezte volna a halál szagát.

– Ej te, no! – fogták körül a katonák nagyot rántva a kantárján, mire az állat megadón lesunyta a fejét.

Ardon rideg arccal figyelte a jelenetet. Keze a díszes grófi kard markolatára fonódott, ezt leszámítva azonban semmi sem árulkodott az érzelmeiről. Bő, fekete bársonypalástja és súlyos pallosa ugyan méltóságot kölcsönzött neki, ám alighanem az ország mind a kétmillió lakója tudta, hogy Ardon pusztán a szerencsés véletlennek köszön-

heti nemesi címét és Mortinfern várát, nem pedig vitézi dicsőségének. Tizenegy esztendővel korábban, a dalmát háborúban III. Béla serege is ott volt Zára ostrománál, s bár a magyar király győzelmet aratott a velencei csapatok felett, alkonyatra gát emelkedett elesett katonáiból a tengerpart és a harcmező között. A király egyik gyáva zsoldosa, Ardon (a kiégett püspöki rezidencia üszkös falai közt bujkálva) sebek nélkül vészelt át a küzdelmes napot, s a lassan kihunyó nap gyöngé fényében, vérben gázolva végigszaglászta a hullahalmokat gyűrűk, nyakláncok, pénzes erszények után kutatva.

A vízhez legközelebb eső holttest-gúlából nyitott kéz meredt elő. Aszott, foltos kéz volt, ám egyik ujján orozslánpárt ábrázoló aranygyűrű ragyogott. A hitvány keselyű megborzongott örömeiben. Vérébeli dögevőként csapott le a zsákmányra. Pedig, ha tudta volna, hogy kinek az ujjáról igyekszik lerángatni az esztergomi páros orozslánt...!

A nyitott kéz hirtelen becsukódott, s Ardon hiába igyekezett kivonni magát a vasmarok szorításából, tehetetlenül vergődött, akár a csapdába esett vad. Hallott ugyan a halál utáni izomrángásokról, mégis keserves káromkodásban tört ki rémületében. Miután csitult kissé az ijedelve, eszébe ötlött, hogy talán legokosabb volna szabad kezével kirántani a kardját és teljes súlyát beleadva, egyetlen csapással lemetszeni a túlvilágról átnyúló kart. Ehhez azonban nem volt elegendő bátorsága. Mást eszelt ki. Megragadta a kezét, amely az ő kezére kulcsolódott, és kihúzta a hozzá tartozó testet a hullahegy mélyéről. Gondolta, arrébb vonszolja a tetemet, és ott, ahol illetéktelen szemek nem láthatják, gondosan lefejtí az ékszert az ujjról. Ha más-hogy nem megy, egyszerűen lemetszi az ujjat a leszúrókésével – így hívták a tört, amivel a szolgák szíven döfték a vaddisznót a Pilisben, miután a vadászok lándzsával megsebesítették. A nyúzáshoz jól értett Ardon, a nemes urak mindig rá bízták az alja munkát, amihez nem fűlött a foguk.

A vértől ragacos holttest messzire búzlott. Úgy negyvenöt esztendő lehetett a katona, akkoriban már idős embernek számított. Apró szemű, mives kidolgozású láncinge, bőrrel szegélyezett, aranyló sisakja és fényűző vértete alapján magas rangja lehetett a királyi seregben. Mélyen barázdált arcát kurtára nyírt, ősz szakáll keretezte, karján és combján éhes tetvek szántották fel a pergamenszínű bőrt. Nyitott sebeit újra és újra fekete legyek lepték el, ahogy Ardon a közeli bozótos felé vonszolta.

A hullarabló hirtelen megtorpant. Mintha a nadrágszára beleakadt volna valamibe, talán egy földből előmeredő cserjehajtásba. Hátrafordult. Azon nyomban visszahőkölt. A halott őt nézte. Hüvelyk- és mutatóujja közé csippenve tartotta Ardon durva szövésű nadrágját, s közben rászegezte meredt, hideg kék szemét.

Ardon megborzongott. Lehajolt, félénken megérintette az öreg halántékát.

– Valóban élsz, uram?

Érezte, ahogy a vér lüktet a verőérben.

A katona fájdalmas lassúsággal emelte fel a fejét. Gyötrelmes arccal végigtapogatta a vértjét.

– Szorít... – zihálta kábultan. – Nem kapok levegőt.

Ardon egy szívdobbanásnyi ideig tétovázott, aztán a vergődő alak mellé térdelt, és lazított a vértén. Félt, hogy ha az öreg valami csoda folytán túléli a sebesüléseit, elkotyogja majd, mi történt, s őt előveszik a hadbírák, amiért nem segített a bajtársának. Döntenie kellett hát: vagy leszúrja, vagy megmenti.

– Hamarosan újra elveszítem az eszméletemet – suttogta erőtlenül a katona. – Jelezd az őrjáratnak, hogy itt vagyok! Kerítsenek orvost!

Ardon szája félmosolyra rándult.

– Nem hinném, hogy megvívhatnál a figyelmükért az ifjú sebesültekkkel, uram.

– Húzd le a gyűrűmet, és keress fel Esztergomban! – szolt az öreg.
– Hálám nem kerül majd el, dicsó megmentőm. Az őrjáratnak pedig mondd, hogy a király fekszik itt!

Ardon ereiből kiszaladt a vér.

– Béla? Béla király?

Felpattant, tátott szájjal reszketett. Szinte hipnotizáltan meredt a mozdulatlanságba ájult ősz katonára. Hát így fest a leghatalmasabb magyar úr? Az Ardonhoz hasonló földönfutók nemigen találkozhattak az ország első emberével.

A következő percben előrelendült, és lerántotta a király ujjáról az orozslános ékszert. „Isteni szerencse, isteni szerencse!” – hajtogatta magában. Lélekszakadva rohant a sebesültek után kutató fegyveresek felé.

– A felség erre van! Jöjjetek, Béla király megsebesült!

Húsz napra rá a lábadozó Béla pompázatos esztergomi királyi palotájában fogadta megmentőjét. Ardon nem győzte kapkodni a fejét: faragott márványtömbök között kínálta helyel az uralkodó egy bársonnyal bevont elefántcsont ülésen, és arany függőpecséttel hitelesített oklevelet nyújtatott át neki az udvarmesterével.

– Mától fogva Mortinfern várának ura vagy, Ardon gróf – jelentette ki zengő hangon a király. S bár később gyakran hallott arról, hogy Mortinfern urából vérengző gazfickót csinált a hatalom, sosem hitte el. Haláláig hálával gondolt a megmentőjére.

Ardon gróf néhány esztendő alatt a legkegyetlenebb önkényurak sorába lépett. Lelketlensége, embertelen uralma a neki kiszolgálhattak félelméből táplálkozott. Úgy beszéltek, félezer fegyvertelen jobbágyot kaszabolt már le csak úgy, unalmában. Neki szolgálni nem volt egyéb, mint tánc a halállal.

Csoda, ha a zászlós is reszketve közeledett ura felé? Amikor a felderítők csapata Ardon csődöre elé ért, a gróf kérdőn pillantott rá.

– Tarsát, uram... Tarsát meglőtték a mókárok...!

Harag villant Ardon szemében. Mókárok! Vad, tébolyult ördög-fik, a Mirrén gyilkos követői. Válogatás nélkül ölnek, ha védeniük kell a Tükröt. Az őrfán túl mindenkit kíméletlenül levadásznak.

– Halljam, pontosan mi történt! – szólalt meg a gróf. Nem emelte fel a hangját, ám abból így is kihallatszott az izzó gyűlölet.

A zászlós nem törte a fejét elfogadható hazugságokon. Túlságosan is tisztelte Tarsát ahhoz, hogy megmásítsa a halálát. Végtére is Tarsa a grófért adta az életét, emlékezzék hát rá kellő megbecsüléssel Ardon.

– Tarsa előrelovagolt, maga mögött hagyva a felderítőket. Mindig úgy szokta. Bennünket óvott, biztosítani kívánta a háborítatlan vonulást. Ezúttal azonban megcsalták az érzékei.

– Az érzékei?

– Elnézte a tölgyet. Sosem történt még vele ilyesmi. A mókárok küldhettek rá szörnyű varázslatot. Vagy a Tükör, isten tudja.

Mortinfern ura ingerülten legyintett. A zászlós alázatosan meghajolt.

– Tarsa jó katona volt, uram. Hű katona. Megérdemelné a hősi temetést.

Ardon válasz helyett elléptetett lován a zászlós orra előtt. Meg sem állt a domboldalig. Az emberei várakozón néztek utána, s egymás között találgatták, vajon elmúlik-e a nap vérontás nélkül. A grófnál ezt sosem lehetett tudni.

A zászlós lehajtotta a fejét. Nem voltak kétségei afelől, hogy Tarsát egy jeltelen tömegsírba kapartatja majd el a gróf. Ardon általában gúnyos megvetéssel viseltetett elesett harcosai iránt. Egyenesen árulóknak tartotta őket. A *rátermett katona* ura védelmére esküszik föl, vallotta. A *rátermett katona* életben marad, minden körülmények között. Vagy ha mégsem, hát jól hal meg: hősi harc hevében, hűvös vassal a szívében.

Kedvenc katonáit persze kellőképp megbecsülte Mortinfern ura. Elestük után nem egyet bebalzsamoztatott közülük. Előtte egy oldalukon ejtett metszésen keresztül eltávolíttatta beleiket, s agyvelejüket is kivonatta az orrukon át. Múmiáinak külön sírkamrát nyitattott vára hűvös pincéjében. Úgy dédelgette a halott hősöket, mintha még mindig élnének.

A zászlós undorodva kiköpött. „Urak! – gondolta megvetően. – Egytől egyig azt képzelik, halhatatlanok. Ostobák! Az örök élet reménye a bukottak hite. Menekülnek, rettegnek a megfagyott időtől, ezért háborúznak szüntelen. Ha megértenék, hogy halandók, többé semmitől sem tartanának. Megbecsülnék az életet; a sajátjukat épp úgy, mint a szolgálóikét.”

Ardon megállította a lovát. Felpillantott Héjahantra. Legszívesebben támadást vezényelt volna, hogy mind egy szálig kardélre hányja a mókárokat. „Átkozott kis férgek! – dohogott magában. – Miattatok kerülnünk kell. Mégis merre? Mocsarak, mocsarak mindenütt! Az egész ország egyetlen nagy, bűzlő mocsártenger! Mire Fehérvárra érünk, a koronázásra, a koponyával hímzett grófi lótarakók és nyereglatétek is sártól szürkéllenek majd, hogy azt az átkozott gyermekkirályt is enné meg a fene!”

Dühösen kémlelte a szirtet, de már döntött: visszafordulnak, és a Pilis déli lankáin törnek át a folyóhoz, hogy elérjék a Pozsony felől Győrön és Esztergomon át kanyargó dunai országutat. Van arra egy gázló, az őszi esőzésekig biztonságos terep a lovaknak. Félnapos kerülő, mégisincs más választásuk. Ha harcra kerülne sor a mókárokkal, ötven ember vajon mire volna elég?

Fentről, a meredély irányából neszezés hallatszott, olykor kardcsörgés és vad harci kiáltás vegyült a szüntelen duruzsolásba.

Ardon felemelkedett a nyergében. Csendet parancsolva magasba lendítette a karját, mire rögvest abbamaradt a katonák beszélgetése. Némaság borult a völgyre.

Erősödtek a nyers hangok, s a fennsík szélén egyszerre ördögarcú szerzetek bukkantak föl. Alacsony növésű, tömzsi figurák, a leg-hórihorgasabb sem érte el egy kilencéves gyermek magasságát. Fejük búbján fürtös, dús szőrzet feketéllett, homlokuk alatt szabálytalan, bozontos szemöldök kanyarodott. Húsos ábrázatukkal, cserzett bőrükkel, széles, tömpe orrukkal már-már komikusan csúnyák voltak. Tarka vászonöltözéket és bőrből szabott lábbelit viseltek, örökké a nedves föld szúrós szaga terjengett körülöttük. Közülük a férfiak, amíg el nem érték a katonakort, keleten, gazdagon termő földjeiken segédkeztek az öregeknek. Akik végre fegyvert foghattak, a Pilisbe indultak, hogy a jövőlátó Mirrén védelmére keljenek. Így folyt ez évszázadok óta, még a honfoglaló Árpád vezér kötött örök szövetséget a mókárokkal, a Pannon-medence legjobb földjeiért cserébe. A mókárok pedig az életüket is feláldozták volna, annyira hittek feladatuk fontosságában. És boldogok voltak így! Hinni egy célban, elköteleződni, kockáztatni érte: ez a boldog élet titka!

A rejtelmes tükör sorsa tehát jó kezekben volt. Most is kihívón pillantottak a mélybe a mókárok, láthatóan erős harci láz fűtötte őket. Lehettek vagy kétszázan. Tekintetük kíméletlenül üzente: „A vénséges őrfánál kezdődik Héjahant. Oda nem léphettek be! Kerüljete, máskülönben úgy jártok, mint a társatok!”

Ardon ismerte Héjahant törvényét, figyelmen kívül hagyta hát küzdő kedvét. Nyugalmat erőltetett magára. Ám mielőtt elvágtatott volna csapatával a másik irányba, fagyos tekintettel felemelte mutatóját a mókárok felé.

– Rettenetes vérontásra készüljete, kutyák! – morogta az orra alatt. – Visszatérek, s ha úgy tartja kedvem, magamhoz veszem, amit olyannyira védelmezte.

A mókárok elcsitultak. Pontosan értették, mit üzen a gróf feltartott ujja.